

- Куманин...

- Не... Сърцето бяло... Честен!

Момите прихваха високо. И искаха от господин ^{Цариград} ~~Прияз~~д нови гатанки.

- Татко му нероден, син му стигнал в ~~Константино~~град...

Всички се спогледаха. Дигнаха рамене.

- Искра и дим!

- Ах, че сме глупави, та се не сещаме! - възкликна дъщеря-
та на кастрофила^Тна. - Нами друа сега. Ще познаем! Честен кръст...

- Сред море огън гори...

Отново момите задигаха рамене, опулиха очи.

- Кандило! - отекна един весел глас. Всички се извърнаха.

Кира Ирина се усмихваше. Блещуки светката ^Х в косите ѝ. В мрачевината зъбите ѝ се белееха като сняг. Като я зърна, Петър пр^Х хапа устни, сви вежди, полека се отдалечи.

Тогава тя нагласи танци. Труверите засвириха в ритма на но-
вите песни, които идеха от запад. Двѣстрофи прозвучаваха бавно и
спокойно, ала третата отекваше с внезапна бързина и завършваше
терцината с дръзка живост.

Ирина пееше думите на баладата, а танцуващите отговаряха
в хор с третата строфа. През втората половина на танца Ирина тряб-
ваше да танцува сама, в отговор на припевите на хора.

Очите ѝ диреха между тях, които се бяха насъбрали да гледа
и да подчертават мелодията с плясък на длани. Когато зърна наслед-
ника, по лицето ѝ трепна ярка багра. Него желаше тя. И когато
дойдеше ред ^{върхът ѝ} да почне сама ~~сама~~ играта, щеше да му даде знак, че го е
избрала за другар в танца.

В мига, когато танцуващите се прибраха в три редици и поч-
наха да припаяват, за да се отдели Ирина ~~от~~ в строен низ от стъп-
ки, младата мома подири надно високата осанка на княза.

Петър бе изчезнал.